

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สังคมไทยเป็นสังคมเกษตรกรรม ประชาชนส่วนใหญ่มีรายได้จากการทำการเกษตรผลผลิตที่สำคัญได้แก่ ข้าว ซึ่งส่วนมากผลิตได้ในภาคกลางของประเทศไทยมากที่สุด หน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องได้พยายามศึกษาค้นหาหาวิธีการส่งเสริมให้ชาวนาได้เพิ่มผลผลิตมากขึ้น อันจะส่งผลถึงรายได้และสภาพความเป็นอยู่รวมทั้งระดับมาตรฐานการครองชีพให้ดีขึ้นด้วย แต่เกษตรกรยังประสบปัญหาต่าง ๆ เช่น ศัตรูพืชนานาชนิด ทำให้ขาดทุน เนื่องจากผลผลิตเสียหายไม่ได้ผลกำไรและมีหนี้สินกันมาก บางรายถึงกับขายที่ทำกินเลิกอาชีพการทำเกษตรกรรม เพราะการปลูกข้าวเสี่ยงต่อการขาดทุนเสมอมา

ในปัจจุบันโรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ ได้ขยายออกไปสู่ชนเมืองและชนบทมากขึ้น ทำให้ประชาชนหนุ่มสาวพากันและทิ้งไร่นาเข้าไปทำงานตามโรงงาน เนื่องจากมีโอกาสได้ค่าจ้างแรงงานดีและมีความแน่นอนในรายได้ไม่ต้องเสี่ยงต่อดินฟ้าอากาศที่แปรปรวนหรือต้องเผชิญกับศัตรูพืชนานาชนิดในการทำงาน (บุลศักดิ์โพธิ์เจริญ, 2528) นอกจากนี้ปัญหาดังกล่าวแล้วนั้นยังมีแนวโน้มที่เกษตรกรพากันขายที่ดินการเกษตร เนื่องจากราคาที่ดินพุ่งสูงชันมาก การขายพื้นที่การเกษตรจึงมีอยู่ทั่วไป ประชาชนที่เคยทำงานด้านเกษตรจึงหันเหการประกอบอาชีพเข้าไปสู่โรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ ที่เริ่มการกระจายไปสู่ชนบทมากขึ้น

จากการที่รัฐบาลพยายามพัฒนาประเทศชาติ ให้เจริญก้าวหน้าทัดเทียมอารยะประเทศ โดยกำหนดแผนพัฒนาประเทศ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 6 เพื่อมุ่งพัฒนาฐานะเศรษฐกิจให้ก้าวหน้าไปสู่ประเทศกึ่งอุตสาหกรรมใหม่ ภายในปี พ.ศ. 2534 นั้น ย่อมชี้ให้เห็นถึงแนวโน้มและความจำเป็นว่าแรงงานย่อมต้องได้รับความสนใจมากขึ้น ในฐานะที่เป็นปัจจัยการผลิตที่สำคัญที่สุดในระบบอุตสาหกรรม ผู้ใช้แรงงานจึงมีความเกี่ยวข้องกับสังคมและเศรษฐกิจเป็นอันมาก

เจนจारी สิทธิดำรง (2525) ได้กล่าวว่าอุตสาหกรรมมีบทบาทสำคัญต่อความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจของประเทศเป็นอย่างมาก ได้แก่

1. ส่งเสริมให้มีการค้นคว้า และนำเอาทรัพยากรธรรมชาติมาใช้ให้เกิดประโยชน์และเป็นไปอย่างเหมาะสม
2. ส่งเสริมอาชีพของพลเมือง ซึ่งการอุตสาหกรรมต้องอาศัยแรงงานประชาชน และมีการชดเชยภาคเกษตรกรรม ซึ่งมักจะประสบกับภัยธรรมชาติและระดับราคาผลิตผลต่ำ
3. ช่วยยกระดับฐานะการครองชีพประชาชนชาติให้สูงขึ้น และให้มีการกระจายรายได้อย่างเป็นธรรม
4. ทำให้ประเทศมีอิสระภาพในทางเศรษฐกิจไม่ต้องพึ่งการนำเข้ามากเกินไป ทำให้ไม่เสียเปรียบดุลการค้ามากนัก
5. ช่วยเพิ่มกำลังของประเทศชาติด้านการรักษาความเป็นเอกราช กรณีผลิตอาวุธสงคราม เพื่อนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงของชาติ และไม่ต้องซื้อจากต่างประเทศมากนักเมื่อเกิดสงครามขึ้น
6. ช่วยลดดุลการค้าและการชำระเงิน คือ ประเทศจะแก้ไขดุลการค้าที่เสียเปรียบได้ โดยการปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตสินค้าอุตสาหกรรม

จะเห็นว่าระบบอุตสาหกรรมเข้ามามีบทบาทต่อระบบเศรษฐกิจและสังคมมากขึ้น มีการเปลี่ยนแปลงไปสู่ความทันสมัย มีการขยายตัวของอาชีพต่าง ๆ การ

เปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี ทำให้ประชาชนมีความรู้ความตื่นตัวต่อการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นและบางกลุ่มก็เข้าไปมีส่วนร่วมกับอุตสาหกรรมของไทย ทำให้ทราบว่าคุณสมบัติของแรงงานไทยในปัจจุบันยังด้อยอยู่มาก ดังที่ อรรถณพ จินะวัฒน์ กล่าวไว้ ดังนี้ (2529)

1. การขาดแคลนความรู้ขั้นพื้นฐานและต่อการศึกษา คือ เป็นผู้มีความรู้เพียงชั้นอนุบาลและประถมศึกษาถึง ร้อยละ 81.8 และไม่มีการศึกษาเลย ร้อยละ 9.9

2. ขาดความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับงานอาชีพ ทำให้เป็นแรงงานไร้ฝีมือเสียเป็นส่วนใหญ่

3. แรงงานส่วนใหญ่ยังขาดความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับสภาพการทำงาน รวมทั้งเจตคติ และระเบียบวินัยที่มีต่ออาชีพการทำงาน โดยเฉพาะแรงงานในเมืองซึ่งส่วนใหญ่เป็นประชากรที่อพยพมาจากชนบทยังไม่คุ้นเคยกับการทำงานในอุตสาหกรรมซึ่งมีระเบียบกฎเกณฑ์ตลอดจนกฎหมายแรงงานใช้บังคับอยู่

4. แรงงานส่วนใหญ่ยังขาดความรู้ในการป้องกันอุบัติเหตุอันตราย อันเกิดจากสภาพแวดล้อมในการทำงาน อุปกรณ์การผลิต เครื่องจักร สารเคมี ซึ่งปัญหาการสูญเสียประชากรในวัยทำงาน อันเนื่องจากการประสบอันตรายในขณะทำงานนี้ นับว่ามีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทุกที อันจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่กำลังงานตลอดจนเศรษฐกิจและสังคมส่วนรวมเป็นอันมาก (ปัจจุบันรัฐบาลได้ออกกฎหมายแรงงาน ทำให้คนงานมีหลักประกันในการที่ต้องประสบอุบัติเหตุในขณะปฏิบัติงานดีขึ้น)

จากการศึกษาวิจัยของกรมแรงงาน (2516) พบว่าระดับการศึกษาของผู้ใช้แรงงานทั่วประเทศ เมื่อปี 2516 นั้น ปรากฏว่าคนงานไร้ฝีมือประมาณ ร้อยละ 80 มีการศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษาระหว่าง ป.1 ถึง ป.4 และประมาณ ร้อยละ 5 ไม่รู้หนังสือเลย ความไม่รู้หนังสือดังกล่าวจึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ใช้แรงงานมีสภาพที่ขาดความมั่นใจตัวเองและการดำเนินชีวิต ถูกเอารัดเอาเปรียบใน

เรื่องอัตราค่าแรง การจัดสวัสดิการด้านต่าง ๆ โดยได้รับในอัตราที่ต่ำและน้อยที่สุด เพราะเห็นว่าผู้ใช้แรงงานเหล่านี้ไม่กล้าที่จะแสดงความคิดเห็น และไม่มีสติปัญญา ความรู้เพียงพอที่จะต่อรองกับนายจ้างและกลัวการถูกไล่ออกจากงาน จึงยอมรับสภาพการทำงานที่ฝ่ายนายจ้างกำหนดขึ้นทั้งนี้ เป็นเพราะผู้ใช้แรงงานขาดความรู้ และต่อຍการศึกษา จึงเกิดสภาพสังคมที่มีคุณภาพต่ำ ไม่พัฒนาให้ดีขึ้นหรือสอดคล้องกับ สภาพความเปลี่ยนแปลงทางสังคมและเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว

สภาพของผู้ใช้แรงงานของประเทศไทยนั้น เป็นประชาชนที่นำศึกษามา จากสถิติปี พ.ศ. 2531 (รอบที่ 1 เดือนกุมภาพันธ์) พบว่าผู้ใช้แรงงานทั้งหญิง ชาย มีจำนวนทั้งสิ้น 4,521,700 คน ไม่มีการศึกษา 1,177,400 คน มีการศึกษา ต่ำกว่า ป.4 ถึง 127,200 คน มีการศึกษา ป. ต้นขึ้นไป 3,192,000 คน และที่ไม่ทราบอีก 25,100 คน (สำนักงานสถิติแห่งชาติ สำนักงานนายกรัฐมนตรี, 2531) ซึ่งผู้ใช้แรงงานเหล่านี้ มีอาชีพหลายอย่างอยู่ในโรงงานอุตสาหกรรมหลายประเภท รวมทั้งสถานประกอบการและสถานบริการต่าง ๆ โดยทั่วไป และอาจมีมากกว่า ความเป็นจริงจากสถิติดังกล่าวอีกก็เป็นได้

จากสภาพของแรงงานไทยที่กล่าวมานี้ ย่อมชี้ให้เห็นว่าคุณภาพของผู้ใช้ แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมไทยยังด้อยอยู่มาก เพราะมีสาเหตุมาจากความไม่รู้ หนังสือ หรือรู้แค่ครึ่ง ๆ กลาง ๆ ของคนงานเหล่านี้ อันมีผลต่อสภาพสังคมและ เศรษฐกิจของประเทศเป็นอย่างยิ่ง ด้วยเหตุนี้แนวคิดในเรื่องการพัฒนาคุณภาพของผู้ ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมจึงมีความจำเป็น เพราะจะเป็นตัวชี้ที่สำคัญถึงผล สำเร็จหรือความล้มเหลวในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไปสู่ประเทศอุตสาหกรรม ในอนาคต ซึ่งเครื่องมือในการพัฒนาคุณภาพของผู้ใช้แรงงานนั้น เป็นที่ยอมรับกัน โดย ทั่วไปว่า ต้องใช้การศึกษาเข้าพัฒนาเพราะการศึกษาเป็นระบบที่มีหน้าที่ในการพัฒนา เพื่อที่จะไปพัฒนาประเทศชาติโดยตรง (อ้างถึงในอรรถนพ จินะวัฒน์, 2529) และ จากการที่รัฐบาลมีนโยบายที่จะเปลี่ยนแปลงประเทศไปสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรม

ใหม่ โดยเฉพาะในช่วงเวลา 2-3 ปี มานี้ ประเทศไทยมีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างโดดเด่น (เชี่ยวชาญ ยัมศิริกุล, 2532) และจากรายงานของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน แสดงอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศสูงถึงกว่าร้อยละ 7 ในปี 2529 และสูงถึงร้อยละ 9 ในปี 2531 ตามลำดับ โดยยังมีแนวโน้มที่จะเจริญเติบโตต่อไปจนถึงปี 2535 ซึ่งเป็นการลงทุนทั้งทางอุตสาหกรรมและทางการเกษตร (สุชาติ ต้นชนะเดชา, 2535) การเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศไทยนี้เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็วมาก แต่ผู้ใช้แรงงานยังไม่สามารถที่จะปรับความรู้ความสามารถให้เท่าเทียมกับระบบอุตสาหกรรมใหม่ ที่มีการใช้เทคโนโลยีใหม่ ๆ ดังนั้นผู้ใช้แรงงานจึงยังขาดความพร้อมในด้านการเข้าไปมีส่วนร่วมในระบบอุตสาหกรรมใหม่ที่มีการใช้เทคโนโลยีใหม่ ๆ ทำให้ถูกเอารัดเอาเปรียบตลอดมาการศึกษาจึงเป็นองค์ประกอบที่จะช่วยส่งเสริมความรู้ ความคิด และทักษะต่าง ๆ ให้มนุษย์รู้จักตนเอง มีจิตสำนึกในความรับผิดชอบ และมีคุณธรรมต่อการอยู่ร่วมกันในสังคม สามารถพัฒนาสังคมให้เจริญก้าวหน้าไปในแนวทางที่พึงประสงค์ได้ ซึ่งการศึกษาที่กล่าวถึงนี้ควรเป็นการศึกษาในรูปแบบของการศึกษานอกระบบโรงเรียน เนื่องจากเหมาะสมกับผู้ใช้แรงงานอันเป็นกลุ่มคนที่อยู่นอกโรงเรียน ไม่มีโอกาสที่จะศึกษาเพิ่มเติมในระบบโรงเรียนปกติได้ อีกทั้งในสภาพที่เขามีข้อจำกัดในเรื่องเวลา และต้องการจะนำความรู้ไปใช้ได้ทันทีในการทำงานที่กำลังทำอยู่ (อ้างถึงใน อรรถณ จินะพันธ์, 2529)

หน่วยงานของรัฐที่จัดการศึกษานอกระบบโดยตรง ได้แก่ กรมการศึกษานอกระบบโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการซึ่งมีหน้าที่ในการจัดการศึกษาแก่ประชาชนนอกระบบโรงเรียน ทุกเพศ ทุกวัย ทุกสาขาอาชีพ ทั้งในเขตชนบทและเขตเมืองตามแนวทางการจัดการศึกษาในปี 2527-2529 จะเน้นที่เป้าหมายสำคัญ 4 กลุ่มคือ กลุ่มผู้ไม่มีโอกาสเรียนในวัยเรียน กลุ่มผู้พลาดโอกาสศึกษาต่อ (จบ ป.4) ซึ่งผู้ใช้แรงงานส่วนมากก็อยู่ในกลุ่มเป้าหมายเหล่านี้ โดยกำหนดแนวทางในการจัด

การศึกษา 3 ประการ คือ (กรมการศึกษานอกโรงเรียน, 2526)

- ก. มุ่งให้ความรู้พื้นฐานในการดำรงชีวิต
- ข. ให้บริการข้อมูลข่าวสารที่ทันต่อเหตุการณ์
- ค. เพิ่มพูนความรู้ และทักษะวิชาชีพในการประกอบอาชีพ

ดังนั้นผู้ใช้แรงงานจึงเป็นกลุ่มเป้าหมายที่น่าจะศึกษาวิจัยกลุ่มหนึ่ง ซึ่งผู้วิจัยได้สนใจที่จะศึกษาถึงความต้องการ ทางการศึกษาจากระบบโรงเรียนของผู้ใช้แรงงานอุตสาหกรรม ศึกษาเฉพาะกรณีจังหวัดสิงห์บุรี ซึ่งเป็นจังหวัดเล็ก ๆ อยู่ทางภาคกลางของประเทศไทย ห่างจากกรุงเทพมหานครประมาณ 250 กิโลเมตร จังหวัดสิงห์บุรีมีพื้นที่ประมาณ 650 ไร่ มีลักษณะภูมิประเทศเป็นที่ราบลุ่ม มีแม่น้ำเจ้าพระยา แม่น้ำน้อยและแม่น้ำลพบุรีไหลผ่าน แบ่งการปกครองออกเป็น 6 อำเภอ มีประชากรทั้งสิ้น 229,642 คน (สถิติเดือนมิถุนายน 2533) ประชากรส่วนใหญ่มีอาชีพ ทำนา ทำไร่ และเลี้ยงสัตว์ นอกจากนี้ยังมีการประกอบอาชีพอุตสาหกรรมขึ้นในจังหวัดอีกด้วย เป็นประเภทอุตสาหกรรมขนาดย่อมมีจำนวนโรงงานทั้งสิ้น 146 โรงงาน (บรรยายสรุปจังหวัดสิงห์บุรี เอกสารเย็บเล่ม, 2533) ในโรงงานอุตสาหกรรมที่มีคนงาน 100 คนขึ้นไป มีเพียง 2 โรงงาน คือ บริษัทน้ำตาลสิงห์บุรี จำกัด และโรงงานผลิตถุงมือยางและลูกโป่ง สองโรงงานนี้มีคนงาน 100-354 คน นอกนั้นเป็นโรงงานอุตสาหกรรมเล็ก ๆ ที่มีคนงาน 2-14 คน ได้แก่ โรงงานทำเส้นก๋วยเตี๋ยว 5 โรง โรงงานผสมอาหารสัตว์ 2 โรง โรงงานทำบานประตูหน้าต่างไม้ 1 โรง โรงงานทำเครื่องเรือน 2 โรง โรงพิมพ์ 1 โรง โรงปะยางรถยนต์ 1 โรง โรงงานทำเม็ดพลาสติกเก่า 1 โรง โรงทำอิฐ 10 โรง โรงงานทำคอนกรีตบล็อก 6 โรง โรงงานผลิตเตาดินเผา 2 โรง โรงงานทำประตูหน้าต่างเหล็ก 2 โรง โรงกลึงเชื่อมโลหะ และซ่อมเครื่องยนต์ 8 โรง โรงซ่อมเครื่องจักรใช้ในการกลึงกรรม 6 โรง โรงซ่อมแซมชิ้นส่วนเครื่องยนต์ 4 โรง โรง

ผลิตและซ่อมยานพาหนะทุกชนิด 2 โรง โรงสีข้าว 58 โรง โรงทำน้ำแข็ง 7 โรง โรงเลื่อยไม้ ไซ และซอยไม้ 10 โรง โรงงานบรรจุก๊าซหุงต้ม 2 โรง โรงเก็บสัตว์น้ำแช่แข็ง 1 โรง โรงงานซ่อมและเคาะพ่นสีรถยนต์ 13 โรง (สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดสิงห์บุรี, 2533) ผู้ใช้แรงงานกลุ่มนี้มีการศึกษาอยู่ในระดับต่ำ และมีความเป็นไปได้ในการเก็บข้อมูล

จากการสัมภาษณ์ผู้จัดการทั่วไปของโรงงานอุตสาหกรรมน้ำตาล คือ บริษัทน้ำตาลสิงห์บุรี จำกัด ทำให้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนผู้ใช้แรงงานและภูมิหลังทางการศึกษา ซึ่งมีหลายระดับด้วยกัน ได้แก่ ต่ำกว่า ป.4-ปริญญาตรี ผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่กว่าร้อยละ 75 อยู่ในระดับ ป.ต้น และ ปวส. ผู้ใช้แรงงานกลุ่มนี้เป็นลูกจ้างรายวันและรายเดือนของโรงงาน ทำงานในช่วงฤดูการผลิตอ้อย คือ เดือนธันวาคม ถึง เดือนเมษายน ส่วนในเดือนพฤษภาคม ถึง เดือนพฤศจิกายน เป็นการปิดหีบเนื่องจากหมดฤดูกาลผลิตอ้อย แต่ทางโรงงานน้ำตาลจะทำการปรับปรุงซ่อมเครื่องจักร เพื่อให้อยู่ในสภาพพร้อมที่จะทำงานในฤดูกาลผลิตน้ำตาลต่อไป

ส่วนโรงงานถลุงมือยางและลูกโป่ง นั้น มีผู้ใช้แรงงาน 100 คน ทำงานตลอดทั้งปี มีผู้ใช้แรงงานในท้องถิ่นและรับมาจากภาคอีสาน ประมาณร้อยละ 50 ของคนงานทั้งหมด ซึ่งทางโรงงานได้จัดบริการเรื่องที่พักอาศัย และมีสวัสดิการครบครัน เหมือนบริษัทน้ำตาลสิงห์บุรี จำกัด ระดับการศึกษาของผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่เป็นผู้ที่จบชั้น ป.4 และ ป.ต้น หรือการศึกษาภาคบังคับ คือประมาณร้อยละ 70 ของผู้ใช้แรงงานในโรงงานแห่งนี้

จากข้อมูลดังกล่าวทำให้ทราบว่า ผู้ใช้แรงงานเป็นผู้ที่มีการศึกษาอยู่ในระดับต่ำ และขาดโอกาสเรียนรู้ อันจะมีผลให้การพัฒนาชีวิตของผู้ใช้แรงงานเป็นไปด้วยความยากลำบาก ทำให้ปัญหาความยากจนและการต่อสู้ดิ้นรนเพื่อการอยู่รอดในชีวิตประจำวันของผู้ใช้แรงงานยังคงอยู่เสมอ และเป็นปัญหาต่อเศรษฐกิจและสังคมอันสืบเนื่องจากการขาดการศึกษา ดังนั้น การจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียน

ให้แก่ผู้ใช้แรงงานจึงเป็นสิ่งจำเป็นเร่งด่วนในสังคมไทยปัจจุบัน สำหรับผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม ทั้งสองแห่ง ในจังหวัดสิงห์บุรีนี้ ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษา เพราะเป็นชาวชนบทกลุ่มใหญ่ ที่เข้าไปเป็นผู้ใช้แรงงานในภาคอุตสาหกรรมในเขตชนบท ซึ่งผู้ใช้แรงงานกลุ่มนี้มีระดับการศึกษาที่ต่ำมากส่วนมากจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ป.4, ป.7 และ ป.6 เป็นส่วนใหญ่ มีความแตกต่างกันมากในด้านรายได้และระดับการศึกษา อีกทั้งมีจำนวนมากพอที่จะใช้เป็นประชากรในการศึกษาวิจัย และได้รับความร่วมมือจากผู้จัดการของทั้ง 2 โรงงานนี้เป็นอย่างดี ในการที่จะสนับสนุนให้มีการส่งเสริมงานบริการด้านการศึกษาในระบบโรงเรียน นับว่าเป็นการสร้างสัมพันธอันดีระหว่างภาครัฐบาลและเอกชน ในแง่ของการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม โดยสนองตอบนโยบายของรัฐบาลที่จะพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานให้พ้นจากสภาพปัญหาทั้งปวง รู้จักคิดเป็น ช่วยเหลือตนเอง และสังคมได้ด้วยความรู้ความสามารถของเขาเอง อีกทั้งเป็นการพัฒนาคุณภาพแรงงาน ซึ่งการศึกษาความต้องการการศึกษานอกระบบโรงเรียน ของผู้ใช้แรงงานกลุ่มนี้จะเป็นข้อมูลนำไปเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนให้เหมาะสมกับความต้องการและความสนใจของผู้ใช้แรงงาน นอกจากนี้ โรงงานอุตสาหกรรมทั้ง 2 แห่งนี้ ไม่เคยมีการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียน ในด้านการศึกษาขั้นพื้นฐาน ด้านการรับบริการข่าวสารข้อมูลและด้านการเพิ่มพูนทักษะอาชีพ จึงน่าสนใจที่จะเข้าไปทำการศึกษาและเผยแพร่การบริการทางการศึกษานอกระบบโรงเรียน เพื่อส่งเสริมการศึกษาตลอดชีวิตให้แก่ผู้ใช้แรงงานด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความต้องการการศึกษานอกระบบโรงเรียน ของผู้ใช้แรงงานอุตสาหกรรมในด้านการศึกษขั้นพื้นฐาน ด้านการรับบริการข่าวสารข้อมูล และด้านการเพิ่มพูนทักษะอาชีพ

2. เพื่อเปรียบเทียบความต้องการการศึกษานอกระบบโรงเรียนของผู้ใช้แรงงานอุตสาหกรรมที่มีภูมิลำเนาต่างกันในด้าน อายุ ระดับการศึกษา และรายได้

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ ผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดสิงห์บุรี ที่มีคนงาน 100 คนขึ้นไป ซึ่งมี 2 โรงงาน คือ บริษัทน้ำตาลสิงห์บุรี จำกัด และโรงงานผลิตถุงมือยางและลูกโป่งมีผู้ใช้แรงงานรวมทั้งสิ้น 457 คน

2. การศึกษาความต้องการการศึกษานอกระบบโรงเรียน ของผู้ใช้งาน ในด้านการศึกษขั้นพื้นฐาน การรับบริการข่าวสารข้อมูล และด้านการเพิ่มพูนทักษะอาชีพเท่านั้น

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. การศึกษานอกโรงเรียน หมายถึง เนื้อหา วิธีการและกิจกรรมในด้านการศึกษขั้นพื้นฐาน การรับบริการข่าวสารข้อมูล ด้านการเพิ่มพูนทักษะอาชีพ ที่ผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดสิงห์บุรีที่มีคนงานมากกว่าร้อยละคนขึ้นไป ต้องการจะเรียนรู้เพื่อความ เป็นอยู่ที่ดีขึ้นสำหรับตนเอง สำหรับชุมชนและประเทศชาติ

2. การศึกษาขั้นพื้นฐาน หมายถึง การศึกษาที่มุ่งส่งเสริมความรู้ความสามารถขั้นพื้นฐานให้แก่ประชาชนในด้านการอ่านออกเขียนได้ คิดเลขเป็น ช่วยให้คิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็น รู้จักนำความรู้ ความเข้าใจเบื้องต้น ในเนื้อหาวิชาต่าง ๆ มาให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน

3. การรับบริการข่าวสารข้อมูล หมายถึง การรับบริการเผยแพร่ความรู้ ความคิดต่าง ๆ และข่าวสารข้อมูลที่ทันเหตุการณ์ ในรูปแบบต่าง ๆ ที่สะดวก สามารถเข้าถึงตัวประชาชนผู้รับข่าวสารได้อย่างแท้จริง

4. การเพิ่มพูนทักษะอาชีพ หมายถึง การให้การศึกษาที่มุ่งส่งเสริมความรู้และทักษะเบื้องต้น ในวิชาชีพสาขาต่าง ๆ ที่สะดวก สามารถเข้าถึงตัวประชาชนผู้รับข่าวสารได้อย่างแท้จริง

5. ผู้ใช้แรงงาน หมายถึง บุคคลซึ่งได้รับการจ้างแรงงาน มีฝีมือ และไร้ฝีมือ จากโรงงานอุตสาหกรรม ในจังหวัดสิงห์บุรี ที่มีคนงานมากกว่าร้อยละสิบ ซึ่งเป็นลูกจ้างรายวัน และรายเดือน ให้ทำการผลิตในโรงงาน ได้แก่ ผู้ใช้แรงงานในบริษัทน้ำตาลสิงห์บุรีจำกัด และโรงงานถลุงมือยางและลูกโป่ง

6. โรงงานอุตสาหกรรม หมายถึง โรงงานอุตสาหกรรมที่อยู่ในจังหวัดสิงห์บุรี ซึ่งมีผู้ใช้แรงงานตั้งแต่ร้อยละสิบ ได้แก่ บริษัทน้ำตาลสิงห์บุรี จำกัด และโรงงานผลิตถลุงมือยางและลูกโป่ง เท่านั้น

7. ระดับการศึกษา หมายถึง ชั้นการศึกษาสูงสุดของผู้ใช้แรงงานที่จบจากโรงเรียนสามัญทั่วไป หรือการศึกษาผู้ใหญ่ โรงเรียนอาชีวศึกษา วิทยาลัย และมหาวิทยาลัย

8. รายได้ หมายถึง เงินค่าตอบแทนทั้งหมดที่ผู้ใช้แรงงานได้รับจากการทำงานและเงินพิเศษอื่น ๆ ที่ได้รับโดยสม่ำเสมอ

9. อายุ หมายถึง อายุเต็มบริบูรณ์ถึงวันเกิดครั้งสุดท้ายก่อนวันสำรวจ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงความต้องการการศึกษานอกระบบโรงเรียนของผู้ใช้แรงงานอุตสาหกรรม ในโรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดสิงห์บุรี ในด้านการศึกษาขั้นพื้นฐาน ด้านการรับบริการข่าวสารข้อมูลและด้านการเพิ่มพูนทักษะอาชีพ
2. ผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้จะเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับหน่วยงานที่จะจัดกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนแก่ผู้ใช้แรงงานทั้งภาครัฐบาลและเอกชน ซึ่งจะส่งผลให้กิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนสามารถแพร่กระจายในกลุ่มผู้ใช้แรงงานมากขึ้น
3. ผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้จะเป็นข้อมูลในการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียน ในด้านการศึกษาขั้นพื้นฐาน การรับบริการข่าวสารข้อมูล และการเพิ่มพูนทักษะอาชีพ เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของกลุ่มผู้ใช้แรงงานอุตสาหกรรม